

PALESTINA: EL DELICTE D'EXISTIR

Santiago Alba Rico

10-01-2009

www.diagonalperiodico.net

Promesa al 1917 als jueus per Anglaterra, i no per Déu, les potències colonials occidentals entregaren Palestina amb tots els seus habitants, 30 anys després, a una petita secta hebrea europea perquè gestionés els seus interessos al Pròxim Orient. Des d'aleshores, EUA, la UE, els governs àrabs servents -amb la valuosíssima ajuda de la premsa i la televisió- van concedint mitjans i autorització al sionisme per administrar lliurement el dolor de la població nativa i planificar a voluntat el seu linxament minuciós: expulsions, massacres, neteja ètnica, destrucció de cases, setge medieval per gana, presó, tortura, murs, bombardeigs, Israel prolonga voluptuosament un genocidi homeopàtic al que ja ha sucumbit l'autoritat jurídica i moral de les Nacions Unides. Des del principi Israel, que mai pensà en compartir el territori palestí amb els seus legítims propietaris, oscil·là entre la temptació de la "solució final" i la conservació d'una reduïda reserva nativa per a l'us al mateix temps ideològic i econòmic. En l'àmbit internacional, l'assassinat de palestins legitima a Israel, que ha de conservar-ne alguns amb vida per seguir matant-los i embellint-se; en l'ordre intern, el vot democràtic dels israelians recompensa la oferta en cadàvers palestins dels candidats; en termes econòmics, Israel avui depèn més que mai del lucratiu negoci de la guerra i la seguretat. A vegades costa reprimir-se, però el pragmatisme imposa matar als palestins a poc a poc; i a nosaltres ens exigeix admirar i aplaudir a Israel per la seva disciplina i magnanimitat.

Als nazis ningú els comparava amb els nazis: n'hi havia prou en anomenar-los assassins. En tot cas, el que sembla que inhabilita la comparació és el fet de que els israelians maten palestins i no europeus, mentre que l'horror inigualable del nazisme va consistir -com bé explicava Simone Weil- en que el III Reich va fer amb nosaltres el mateix que nosaltres havíem fet sempre amb els pobles colonitzats. El linxament de Gaza sembla perfectament compatible amb l'afirmació dels nostres valors superiors. Quan es linxaven negres als EUA, i les fotografies dels seus cadàvers s'enviaven com a felicitacions d'aniversari o de Nadal, el que havien fet -i que justificava el seu penjament sense judici- enlluernava amenaçador en el que eren. Passa així amb els palestins. L'agressió palestina a Israel és ontològicament anterior a l'ocupació sionista, és el primer de tot: és senzillament la seva existència. Els seus gemecs són "fanàtics", el seu plor "antisemita", la seva ràbia -clar- "terrorista". Sols en aquest sentit pot dir-se que els bombardeigs de Gaza són "desproporcionats", perquè són en efecte una resposta anticipada i una resposta encara insuficient a l'existència nua dels palestins; davant d'aquesta amenaça total i irreductible l'única cosa "proporcional" seria l'assassinat d'1 milió, de 4 milions, de 8 milions de palestins. Israel, un cop més, es conté i nosaltres li ho agraim.

Va desaparèixer la URSS i tots vam aplaudir. Va desaparèixer Iugoslàvia i ens alegrarem. Han desaparegut desenes de països -Txecoslovàquia i Rhodèsia i la Sudàfrica racista entre altres- i no ha passat res. Per què hauria de ser criminal ara reclamar la desaparició d'un Estat criminal? No ens enganyem: la única solució al problema israelià, que amenaça la pau mundial, és la dissolució de l'Estat d'Israel. Donem després llibertat als refugiats palestins per tornar a Palestina i llibertat als jueus exisraelites per tornar als seus països d'origen i que a continuació la població restant fundi un nou Estat laic, democràtic i

socialista. Es dirà que aquesta solució no és realista. Però, fou realista la partició? Fou realista la resolució 242 de la ONU? Van ser realistes els claudicants acords d'Oslo? El Full de Ruta? Anàpolis? La solució dels dos Estats? La democratització exemplar de Palestina? Els palestins encara hauran de ser més realistes si volen ser acceptats per la comunitat internacional: hauran de deixar de defensar-se, hauran de deixar de cridar, hauran de deixar de plorar, hauran de deixar de respirar. Si els límits del realisme els dicta Israel, i els avalen EUA, la UE i els governs àrabs servents, pels palestins no hi ha cap esperança. Però si realisme és igual a genocidi, si realisme és igual a injustícia radical i crim ininterromput, si realisme significa llançar a les escombraries definitivament el dret internacional, els Drets Humans i la civilització més elemental, si realisme vol dir desaparició sense esperança del poble palestí, aleshores els palestins tenen tot el no-dret del món -a fi d'existir un minut més o senzillament per venjar-se- d'utilitzar també tots els mitjans i inclús de matar-lo a vostè i de matar-me a mi, que no hem fet res per impedir que Israel posi a la humanitat sencera fora de sí mateixa i que hem perdut d'aquesta manera el dret a protestar, escandalitzar-nos i moralitzar. La paraula Holocaust -sacrifici total- encaixa bastant bé en el que Israel, EUA, la UE i els governs àrabs servents li estan fent a tot el món.